

Zsidó Ferenc

Kettesben

Kovács Krisztián, a jóképű, sármos bájlegény össze van zárva egy böhöm, átokcsúf lánnyal, Honcsok Bertával. Ciki, nemde? Szóval, nem össze van zárva, hanem néminemű különös események folyamodványaként vele, és csakis vele maradt kettesben - nuku külvilág, mint ahogy nuku sör vagy borotva, hónalj dezodorról már nem is beszélve.

Mi, a szórakoztató eseményeket egy különös kegy jóvoltából távolról követők csakis találgathatunk, miféle különös események következményeként kerülhet össze egy ilyen jóképű, sármos bájlegény ezzel a böhöm, átokcsúf lánnyal, de egyértelmű bizonyossággal sosem tudhatjuk meg. Igaz, ez nem is baj. Romantikára hajló fantáziánkat szabadon engedhetjük, azt gondolva, hogy például hajótörést szenvedtek, s aztán kettecskén kievickéltek egy lakatlan szigetre, vagy akár azt a verziót is számításba vehetjük, hogy egy kis magánrepülővel lezuhantak valami sziklás, elhagyatott helyen, de persze azt is elfogadhatjuk tényként, hogy embergyalázó bűnükért a szibériai pusztaságba száműzték őket, mi több, ha a meseiség urbanizált változatához fűlik a fogunk, arra is gondolhatunk, hogy valami láthatatlan mega-boszorkány hetedhét lakattal bezárta őket egy elátkozott, központi fűtés nélküli kastélyba, mert nem ették meg a tejbegrízt. Mindegy, a lényeg a lényeg. Jobb, ha a továbbiakban azon sem morfondírozunk, miért épp ők ketten kerültek ilyen helyzetbe, hanem megelégszünk azzal, hogy nyomon követhetjük az összezárás folyamodványait, mégpedig úgy, hogy erről az érintetteknek nem lehet tudomásuk. Különös kegy, nemdebár?

Kovács Krisztián a nyomorúságos helyzet ellenére igyekszik megőrizni méltóságát és sármos, bájdzús mivoltát, ennek érdekében frizuráját hosszasan ápolja, ruházatát figyelmesen igazgatja. Honcsok Bertára, aki rútságát a maga természetes nagyságában mutatva lágyan hever a földön, egyelőre rá sem néz. Aha, ez a vihar előtti csend! Vagy a késleltető mozzanat? Mindenesetre, mi már nagyon várjuk, hogy történjék valami. Mert, hogy fog, arról szentül meg vagyunk győződve.

- Nem is tudom, azért bánkódjám-e jobban, hogy ebbe a helyzetbe kerültem, vagy azért, hogy veled... - halljuk meg végre Krisztián hangját, és ekkor már vadul dörzsöljük a tenyerünket.

Honcsok Berta elgondolkodik, kivár, majd tétován így szól:

- Nekem valami azt súgja, a végén áldani fogod a szerencsecsillagodat...

Kovács Krisztián úgy néz rá, hogy attól a csillagok hajba kapnak, de Honcsok Berta csak mosolyog: rútan, visszataszítóan.

Beveri vagy nem veri be? - találgatjuk mi. Mármint a pofáját.

- Legszívesebben beverném a pofádat! - halljuk ekkor, s már tudjuk is, hogy nem teszi meg.

- Hát, ha csak erre vagy képes... - vonja meg a vállát Berta. Húsa megrezzen, hullámzani kezd, Krisztián úgy érzi: szédül, kapaszkodnia kell. Biztos, ami biztos alapon leül, a lánytól távol, előtte a helyet, ahová a fenéke kerülni fog, hosszasan tisztogatja.

- Bevallom, ki nem állhatlak, ha valaha vége lesz ennek, boldog leszek, hogy többé nem kell lássalak - veti oda nyersen.

Berta mosolyogva válaszol:

- Én ezzel szemben oda vagyok érted, jóképű vagy és kívánatos.

Krisztiánt ennél a szónál előnti a hideg verejték. Arra gondol, hogy ő meg ez a lány, és megcsikordul az ég fölötté, szeme elsötétül, úgy érzi, ennyi megaláztatást nem képes elviselni.

Szerencsére beesteledik és nyugovóra térnek. Honcsok Berta gátlástalanul vetkőzik Krisztián előtt, aki ismét szédülni kezd, legszívesebben segítség után kiáltana, de tudja, semmi értelme. Mi kaján sajnálkozással csóváljuk a fejünket.

Egymásnak hátat fordítva alszanak el, Krisztián az éjszaka folyamán vesztettül forgolódik fekhelyén, mert zavarják a lány testének gőzei. Az az érzése, mocsárban jár, s közel áll az elmerüléshez. Elnyúttan, rosszkedvűen ébred, Berta önfeledten dudorászik a közelben: éppen reggeli ürítését végzi, síkosan sompolyog elő belőle rútságának talaja.

Ekkor már mi is fintorgunk, Krisztiánnal pedig majdnem együttérzünk, közben nem fordul meg a fejünkben, hogy szuggerálhatnánk neki, jusson eszébe: Berta az egyetlen társa a nagy egyedülségben. Vagy mégsem jobb rosszal, mint rossz nélkül?

- Hogy aludtál? - kérdezi meg Berta dolga végeztével Krisztiánt, kezébe néhány dufla, sáros gyökeret nyomva.

Az kissé bárgyún néz vissza rá, ezért a lány bólogatni kezd:

- Igen, ennivaló. Itt más nincs - teszi hozzá magyarázatul, nagyot hersintve a gyökérből. Kétoldalt csak úgy csorog le a sáros lé.

Krisztián undorodva fordul el, hogy azt mondja, ez mindennek a teteje. Pedig nem az.

Átkozza balszerencsését, Honcsok Bertát, a helyzetet, amibe belecsöppent. Siránkozik. Mi ellene sirunk, vele nevetünk.

Ekkor váratlanul felgyorsulnak az események. Várható volt, mi? Megjelenik valami extra veszedelmes, például egy veszett farkas, vagy medve, vagy egy meséből meglógott sárkány, vagy éppen egy vadegér - mindegy, hogy mi, mindenesetre, aki ilyen helyre kerül, az számítson effélékre, mert az ilyen helyeken hülyébbnél hülyébb veszedelmes lények fordulnak elő. Szóval, ez a veszedelmes valami üvölt, ahogy a száján kifér, Krisztián begazol rendesen, menekülne, de nem tud, szeme elsötétül, s egyszer csak azon veszi észre magát, hogy egy hatalmas sebből vérzik, azt sem tudja, miért. Sehol semmi csata, ádáz összecsapás, védekezni lehetetlen: egy kemény harapás, s azzal a veszedelmes valami el - Krisztián újólag nem érti, miért. Persze, sebe vérzik és istentelenül fáj.

Honcsok Berta, aki eddig egykedvűen, ájulás- és sikolymentesen szemlélte az eseményeket, ekkor komótosan odabaktat Krisztiánhoz, rápillant bőven vérző sebére, s a helyzet komolyságához igazított hangon így szól:

- Ellátom a sebed, ha utána a kedvemre teszel!

Krisztián azt hiszi, nem hall jól, s ez valószínűleg sebesülésének köszönhető. Értetlenül néz hát Bertára, aki tagoltan, komoly arckifejezéssel megismétli:

- Ellátom a sebed, ha utána a kedvemre teszel!

Krisztián elfintorodik, arra gondol, milyen lehet ennek a lánynak kedvére tenni, aztán fogadkozni kezd, hogy inkább a halál.

Telnek a percek, Honcsok Berta türelmesen vár, Krisztián sápadozik. Élete legnehezebb csatáját vívja. Én, a sármos bájlegény ezzel az ocsú átokcsúffal? Végül, testét megremegtető lelki tusa után enged: kár lenne elvérezni, kár lenne értem a sármos bájlegényért... Int Bertának, aki melléje térdel, s ügyesen, megtisztítja, kimossa a sebet, ingének egy darabjával be is köti. Utána vizet ad neki, és pihenni hagyja. Eltelik egy óra, Krisztiánba lassan visszatér az életerő, ám ő azt kívánja, bárcsak ne így lenne. Próbálja húzni az időt, de nem lehet soká, Berta elébe áll:

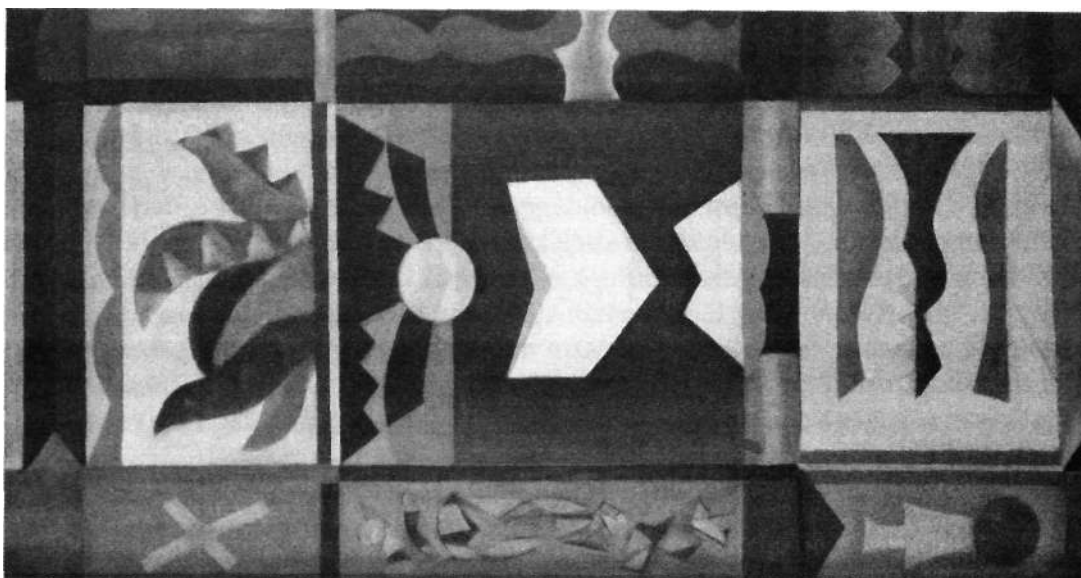
- Most te következzel!

Krisztián behunyja a szemét, tótágast áll benne a világ. Jöjjön, aminek jönnie kell! Kezével Berta után nyúl, az kéjesen engedelmes, valósággal belelóg a tenyerébe. Levetköztetni? Minek! Fogait összeszorítja, ujjaival elszántan matat. A bőrönd nagy, lehet pakolni belé. Újra úgy érzi, hajón van, s az rakoncátlanul ringatózik. Szédül, kapaszkodnia kell...

Utána pedig csak nézi Berta kéjesre lilult arcát, sajnálja magát, fejét verné a falba. Keze ökölbe szorul, zavaros szemekkel, másvilági fájdalommal kérdi magától:

- Vajon ez után mi jön még?

Nekünk pedig, kik az eseményeknek szemérmes, de kíváncsi szemtanúi vagyunk, egyre inkább kezd tetszeni a dolog, izgatottan várjuk a folytatást, s közben arra gondolunk, mekkora szerencse, hogy nem egy édes, bájosan vonzó lány került Krisztián mellé arra a helyre, mert akkor milyen unalmas, szirupos átlagtörténet kerekedne ki....!

Csík István: „Cím nélkül”
olaj, farost

A büntetés: feltámadás

Tar Lőrinc a túloldalra tartott, s közben azon morfondírozott, hogy az öngyilkosok valószínűleg hamarabb támadnak fel, úgymond őket előre engedik a sorban, mert mindenki tudja róluk odaát, hogy nekik sürgős. Azért indultak el hamarabb, a hívást nem várva ki. A rendes halottak sorszám szerint következnek, az öngyilkosokat pedig minden biztonnal soron kívül szolgálják ki. Ennyit igazán megérdemelnek! Ezen a gondolaton Tar Lőrinc nagyot derült, és az arcán széles vigyorral érkezett meg. Szemmel láthatóan már várták. Ukmukkfuk feltámasztották - Tar Lőrincnek ideje se volt megfigyelni, hogyan csinálják -, aztán kedvesen, de határozottan utasították, hogy vonuljon félre, és kövessen el újból öngyilkosságot. Tar Lőrinc meghökkent kissé, de aztán megvonta a vállát, s tette, amit mondtak neki. Ha ez az eljárás, hát ez! Lássuk, mi következik utána!

Miután újból átesett a dolgon, frissen és üdén ekképp töprengett: Ki merészeli azt mondani, hogy öngyilkosságból egy elég egy embernek? Nekem például a második sokkal jobban esett, mint az első! Az első egy nagyon fárasztó és unalmas procedura követte, mindenki jajveszékelt, sopánkodott körülöttem, s én még annyit se mondhattam, cseremakk, megfogtak, levetkőztettek (hát nem zsenáns?!), bekentek valami undorító balzsammal, fehér inget és zakót húztak rám, rám, kérem szépen, aki még az esküvőjére is farmerben ment, s azzal beletuszkoltak egy koporsóba, aminek még gyanta- és pácszaga volt, rám csukva a födelet. Nem borzasztó?! S hát még utána mi mindent kellett végighallgatnom! Jött a pap, fintorogva rám nézett, épp csak ki nem köpött, s azzal elkezdte... Nem elég, hogy sokáig beszélt, ráadásul valótlanosságokat is állított. Azt mondta például, hogy megittam egy pohár permetlevet, így vetve véget életemnek. Pedig dehogy egy pohárral ittam meg! Kettő kellett! Manapság már a permetlevék sem olyan jó minőségűek. Szinte csodálkozom, hogy a kolorádóbogarak megdöglenek tőle. Persze, az is lehet, hogy az, amit én ittam meg, hamisítvány volt! Fúj! Hát nem pech?! Nagy dolog, hogy az embernek halálakor sem lehet nyugta a hamisítóktól! Továbbá abban sem volt igaza, hogy az elkeseredés sodort bele az öngyilkosságba! A francot! Csak egyszerűen elhatároztam, kitolok a világgal, megmutatom neki, hogy úgyse az van, amit ő akar! Odadörgöltem neki, hogy nézd, egyáltalán nem akarok élni, tehát csöppet sem érdekel, hogy nem hagyod... Törödjön veled a devla! Igen, kérem szépen, ez az egyetlen megoldás: ha a világ félvállról kezel téged, tégy te még ügyabbul!

Hát még azok az ízléstelen koszorúk! Steril, pállott fehér virágokkal. Celofánborítás rajtuk. Celofán: nagymamám befőttjei jutnak eszembe róla. Szegény nagy: mindig elromlottak a befőttjei... S azok a nyavalyás szalagok a koszorúkon: megtört szívvel búcsúznak... Nocsak! És aztán a sok szortyogás, hüppögés. Frásza van az embernek tőle! Szinte bánja már, amit tett. Mondom: szinte. Kivörösödött orrok, eltorzult arcok, s még érezd jól magad! Akad egy kis eltűrnivaló!

Ezzel szemben ez a második mennyivel egyszerűbb volt! Megteszed, és kész. Senki sem szörnyülködik, nem vág pofákat, a pap sem csóválja a fejét. Megtetted? Mi sem természetesebb! Olyan, mintha fogat mosna az ember, csak annál könnyebb, mi több, izgalmasabb is. Fontos esemény, de nem szenzáció, nem csámcsog rajta a fél világ. Mindig is erre vágytam, immár megadatott nekem!

Ez igen: boldogság! Végre biztos lehetek benne: jót és jól csináltam! Nem maradhat el a jutalom sem...

Amint így morfondírozott, ismét megjelentek előtte az illetékesek, gratuláltak a rutinos öngyilkossághoz, ukmukkfuk föltámasztották, egy pillanatig fátyolos tekintettel néztek rá, aztán kedvesen, de határozottan utasították, hogy vonuljon félre, és kövessen el újból öngyilkosságot. Tar Lőrinc meghökkent kissé, de aztán megvonta a vállát, s tette, amit mondtak neki. Ha ez az eljárás, hát ez! Lássuk, mi következik utána!

Ez alkalommal már nem esett olyan jól a dolog. Nem volt benne semmi újdonság. Morgolódott, elégedetlenkedett is egy ideig, végül aztán így nyugtatta meg magát: harmadik az Isten igaza, hol érvényesüljön ez jobban, mint itt?! Biztosan meg akartak győződni róla, hogy..., biztosan ez a volt a beavatási szertartás. Amikor kezdő öngyilkosként ide kerülök, még nem vagyok képes felfogni ésszel az itteni törvények értelmét - ehhez fel kell nőni. Ezt a folyamatot ők irányítják. Tudják, mit akarnak. Nekem nem maradt más, mint alávetni magam akaratuknak.

Tar Lőrinc frissen, de kissé türelmetlenül járkált fel-alá, hiányolta, hogy senki sem törődik vele. De tévedett: nemsokára ismét megjelentek előtte az illetékesek, gratuláltak a rutinos öngyilkossághoz, ukmukkfuk föltámasztották, egy pillanatig fátyolos tekintettel néztek rá, aztán kedvesen, de határozottan utasították, hogy vonuljon félre, és kövessen el újból öngyilkosságot.

- Nofene, mi akar ez lenni? - lepődött meg Tar Lőrinc. Hiba csúszott a rendszerbe? Vagy épp ez a rendszer...? Lehetséges? Nem erről volt szó! Azaz, ha jobban meggondolom: nem volt szó semmiről...

És ez így ment... Végül Tar Lőrinc már egyáltalán nem kívánta a feltámadást, de az illetékesek csak jöttek, feltámasztották, és felszólították, hogy kövessen el újból öngyilkosságot.

S hogy mindezt miért tették? Tar Lőrinc második bűne az volt, hogy erre nem jött rá...